

umrla, ter se preselila v boljšo domovino k svoji mili materi.

Lunarjevo merišče kupil je na javni dražbi zelo spoštovan in bogaboječi mož. Skupljeni denar porabil se je v poplačilo dolgov, kolikor je ravno v ta namen izdal. Za vse dolgove poplačati ga pa dosta bilo ni.

„Tekoči hudič šnops“ bil povod in vzrok, da je v teku kratkega časa cela popreje srečna in spoštovana družina iz pogorišča za vselej na prežalostni način izginila. Tužna istina!

(Dalje prihodnjič.)

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

86.

Kako so potovali starodavni Grki.

(Dalje.)

Kedar so se Rimci nekoliko pomehkužili, niso radi peš hodili, rajši so jahali. Da sem premožen in visok mož, veli Horac, vzdrževati bi moral hlapce in konje, ter imeti voz. Tako pa zlezem na mulo vržem potrebne hrane v vrečo, ter krenem kamor hočem in kakor hočem. Tudi starejši Katon je jahal rad staro kljuso, ki mu je nosila potrebno hrano v vreči. Kdor ni imel lastne vprege, najel je voz in konje, kedar je trebalo. Takih voznikov je bilo mnogo, postaje so imeli največ zunaj mestnih vrat. Kdor je zamenjaval konje s čilimi in spočitimi, šel je brzo naprej. Sueton nam pripoveda o Kaliguli in o Cezarju, da sta od postaje do postaje najemala vprežno živino za svoje svrhe.

Vozove so imeli Rimci različne: galske, britske, lahke dvokolesne kabriolette, v kakoršnih so se vozili daleč z doma, in so vpregali vanje brze pritlikavce galskega plemena. Tudi so imeli težke štirikolesne vozove, državne karose, katere so bile obite s pozlačenimi in posrebrenimi okraski. Marcijal zagotavlja, da je bila taka korosa vredna celega posestva. Za časa prvih cesarjev so prišla v navado tudi nosila. Na Grškem so se dali nositi edino le bolniki, ženske in deca. V nosilu se je zložno sedelo s stegnjenimi nogama, in ker je bil potnik tudi zagrnjen, toraj ga ni nadlegoval prah, ni ga pral dež, in ni ga žgalo solnce. Nosilo je nosilo po šest ali osem širokoplečih robov. O Veru se pripoveda, da si je dal nabasati blazine z malteškimi cveticami, kedar je potoval, okoli vratu si je obvesil rcžen venec, in v roki je držal šop. Koliko in kakošno nagizdje so razvijali Rimci pozneje na potovanju, po koliko služnikov so seboj jemali, o tem nam je povedal nekaj malega Seneka. Kedar imeniten mož potuje, leti pred njim trop numidskih konjikov, in za njim drvi trop tekalcev. Ako bi ne imel dotičnik seboj več mož, ki mu srečuje s pota pode, ne bi vedeli ljudje, da je imeniten. Tudi napravlja tak trop spremnikov mnogo prahu na cesti, kar je zopet velike važnosti; pokazuje namreč, da po-

tuje imeniten mož. Dandanes ima vsak mule, ki mu nosijo dragoceno kristalasto in cizelovano posodje. Sram bi bilo potnika, če ne bi se mogel ponašati z mnogo prtljago, če tudi je ubožna, to nič ne dě. Paži si namažejo obraz z mazili, da jih solnce prehudo ne ožge, ali burja prehudo ne obrije. O svojej vpregi pa nam je filozof sporočil to-le: „Jaz se vozim na kmetskem vozu. Mulam bi lahko preštel kosti. Voznik nima obutve, pa ne zato, ker je po letu, o kaj še! Sam sebi ne morem vrjeti, da imam tako vprego.“

Tudi ondaj so potniki hrepeneli po romantiških, pitoreskih in nevarnih mestih, da so se nasladljevali na kontrastu. In kar se tiče bolnikov, opisal nam jih je Seneka blezu tako-le. Čudni so ti bolniki. Nobene stvari ti ne trpe dolgo. Vedno spreminjanje naj jih pozdravi. Zategadelj delajo dolga pota, osobito radi potujejo ob morskej obali. V Kampanijo pojdemo, vele ti. — Siti smo kultuvanih, bujnih krajev, idimo toraj v divjo samoto, v kalabriško gorovje, da dobe oči nove paše. — Oh v Tarent, v Tarent, da vidimo veličajno luko. Ondi imaš tudi mило podnebje. — Alo, le nazaj glavno v mesto, kjer je tako živo, šumno! Nasladjevati se hočemo na človeške krvi, ter poslušati oglušno kričanje in ploskanje na boriščih! Vzlasti radi so Rimci za te dobe hodili v toplice, na primer v Etrurijo, ali v Kampanijo. Najimenitnejše so bile toplice Bajske med Kumejo in Puteolom. Te toplice so slovele radi dračestne leže in zdravega podnebja, radi močnih žvepljenih kopeli, in radi neprisiljenega, živahnega življenja, kar je privabljalos osobito samopašnike in veseljake.

(Dalje prihodnjič.)

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

XI. Gospod zbornični tajnik poroča o naslednjih uprašanjih, s katerimi se je obrnilo c. kr. okrajno glavarstvo kočevsko do zbornice: 1. Ali smejo branjevci trgovati s sladornjem, kavo, nadomestili kave in rižem? 2. Ali smejo prodajalci živil prodajati tudi slador, kavo in nje nadomestila? 3. Ali smejo kramarji prodajati vse vrste sukna, krojnega blaga, obleko, slador, kavo, kavna nadomestila in riž? 4. Ali sme čevljar in prodajalec usnja prodajati tudi slanino in svinjsko mast? Za rešenje teh vprašanj merodavna sta §§ 36. in 38. zakona z dne 15. marca 1883, drž. zak. št. 39. Kar se tiče pravic branjevcev in prodajalcev živil, poslalo je visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo z ukazom od 20. septembra 1883, št. 25.881, trgovskim in obrtniškim zbornicam imenik tistega blaga, s katerim smejo trgovati, da se o tej stvari izjavijo.

V tem imeniku navedeni so naslednji proizvodi, katere smejo prodajati branjevci in prodajalci živil, namreč: 1. pekarski proizvodi; 2. ščetarsko blago; 3. drva; 4. prsteni proizvodi; 5. poljski in vrtni pridelki;